

Arrest

**nr. 75 118 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VERBEKE, loco advocaat A. NAERT, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 februari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 februari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 september 2011.

1.3. Op 18 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Dungal, district Watapur, provincie Kunar. U bent van Pashtu-origine en hangt het soennitische geloof aan. U bent een handelaar in edelstenen. Van 2002 tot 2004 volgde u tevens een cursus Engels aan het Hassam English Language Center in de provinciehoofdstad Asadabad. Het daaropvolgende jaar gaf u zelf een cursus Engels op die school. Eind 2009 begon u te werken als een supervisor bij Mobariz Construction Company (MCC) in Asadabad. Dit bedrijf voerde constructieopdrachten uit die werden betaald door de Amerikanen.

Vijf maanden later werd u bij de Amerikaanse troepen geïntroduceerd door een vriend die als tolk voor hen werkte in Nangarhar. U kon aan de slag op de basis Honaker-Miracle, gelegen tussen Watapur en Shamir Kot. U werkte er niet voor een militaire unit, maar voor een unit die zich bezighield met mensenrechten. Zo was u er betrokken bij projecten die vrouwen hielpen om cursussen te volgen en om op hun eigen benen te staan. Op 11 augustus 2010 kreeg u een waarschuwingsbrief. Hierin werd gevraagd aan Afghanen die met buitenlanders samenwerken, om deze samenwerking stop te zetten. U zette uw werk echter voort. Vier dagen later, u was toen in Nangarhar, vond er een inval plaats bij u thuis. Uw vrouw en uw zoon werden tijdens deze inval geslagen. Toen u de volgende dag thuiskwam, ging u naar het districthuis van Watapur en vroeg er bescherming. Het districthoofd gaf echter aan dat hij niet in staat was om u of uw huis extra te bewaken. Hij gaf u het advies u zelf te beschermen. Hierop verhuisde u met uw gezin naar het huis van een vriend in Asadabad, maar bleef u uw werk voor de Amerikanen voortzetten. Op 25 januari 2011 ontving u een nieuwe dreigbrief in Asadabad. Hierin stond dat de Taliban tot de vaststelling was gekomen dat u een spion bent en dat u moest worden geëxecuteerd. Op 1 februari 2011 werd u op straat aangesproken door een persoon die zich introduceerde als een anti-misdaad officier. Hij vroeg u om met hem mee te komen omdat zijn baas u wilde spreken. Hij bracht u naar de begraafplaats waar een auto stond te wachten. Plots stapte iemand gewapend met een kalasjnikov uit die auto. Hierop gaf u de zogenaamde officier een duw en rende u weg. De gewapende man begon te schieten, maar u werd niet geraakt. U ging deze feiten vervolgens aangeven bij de politie. Die kwam ter plaatse en beloofde het incident verder te onderzoeken. U wist zeker dat de Taliban u wilde vermoorden en vluchtte naar Nangarhar.

Op 4 februari 2011 verliet u Afghanistan en ging naar Pakistan. Op 21 februari 2011 nam u met een vals paspoort het vliegtuig in Islamabad. U kwam diezelfde dag nog aan in België, waar u op 22 februari 2011 asiel vroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Taskara, een attest van uw Afghaanse werkgever MCC, foto's en een attest van uw werk bij de Amerikaanse troepen, een waarschuwings- en dreigbrief van de taliban en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

*Vooreerst dienen een aantal bedenkingen gemaakt te worden omtrent de door u neergelegde documenten. Zo wordt in het door u neergelegde attest van de Amerikaanse basis in Watapur (stuk 4), dat niet gedateerd is, vermeld dat u hebt gewerkt in de basis **COP Honker Miracle**. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, blijkt dat het Amerikaanse leger wel degelijk een militaire basis heeft in het district Watapur, maar dat deze basis **COP Honaker Miracle** heet. Deze basis werd genoemd naar twee Amerikaanse soldaten, Honaker en Miracle, die in 2007 omkwamen tijdens gevechten in Watapur. Aangezien de naam van deze basis in het door u neergelegde document telkens verkeerd werd geschreven en ook de grammaticale opbouw van de eerste zin van dit attest geen steek houdt, kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de authenticiteit ervan. Ook in het eveneens ongedateerde attest van de Mubariz Construction Company (stuk 2), uw beweerde werkgever voor u bij de Amerikanen aan de slag ging, wordt de naam van de Amerikaanse basis foutief vermeld. In dit document wordt verwezen naar **FOB Honker Miracle**. Niet alleen wordt de naam 'Honaker' hier opnieuw verkeerd weergegeven, maar ook de verwijzing naar de basis is fout. De militaire basis Honaker Miracle is immers een COP (Combat Outpost) en geen FOB (Forward Operating Base). Bovendien had u het tijdens het gehoor zelf over de basis **Honker Miracles** (CGVS, p. 9). Dat u de naam van de basis waar u naar eigen zeggen meer dan acht maanden hebt gewerkt (CGVS, p. 10),*

niet correct kan weergeven, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Dat dezelfde spellingsfout terugkeert in uw verklaringen en door verschillende instanties onafhankelijk van elkaar afgeleverde attesten, kan moeilijk nog als toeval worden beschouwd. In het licht van de hierboven uiteengezette vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat u het Commissariaat-generaal moedwillig hebt proberen te misleiden betreffende uw beweerde tewerkstelling bij beide instanties.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw werk op de Amerikaanse basis in Watapur dermate vaag en gebrekkig zijn dat ze de geloofwaardigheid van uw werk als tolk nog verder ondermijnen. Zo beweerde u op de basis in Watapur steeds met dezelfde drie Amerikanen te hebben gewerkt, maar kan u zich slechts van één van hen nog de achternaam herinneren (CGVS, p. 9). Merkwaardig genoeg is de enige volledige naam die u nog kon reproduceren, degene van de persoon wiens naam en handtekening op het gefabriceerde document van de Amerikaanse basis in Watapur fungeert. Voorts kon u niet vertellen hoeveel personen er in de Honaker Miracle basis verbleven, noch welke afdelingen of eenheden er aanwezig waren (CGVS, p. 9 – 10).

Bovendien is het opvallend dat u er evenmin van op de hoogte was dat er vanuit COP Honaker Miracle een radiostation opereert. Toen u werd gevraagd of u iets wist over een project met radio's in Watapur, beweerde u dat een dergelijk project daar niet bestaat. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat dit radiostation wel degelijk actief is en dat vanuit COP Honaker Miracle radioboodschappen naar de lokale Afghaanse bevolking worden gestuurd. Ter ondersteuning van dit project werden in de regio duizenden radio's op zonne-energie uitgedeeld. Toen u met deze informatie werd geconfronteerd, beweerde u dat u hier nog nooit over had gehoord. U zei slechts één radionetwerk te kennen dat zich in Asadabad bevond (CGVS, p. 11). Het is echter hoogst onaannemelijk dat u nooit iets over dit radiostation, dat volledig door Afghanen wordt geleid, zou hebben vernomen tijdens de acht en halve maand dat u volgens uw verklaringen actief was in COP Honaker Miracle.

Aangezien geen geloof meer kan worden gehecht aan uw beweerde tewerkstelling door de Amerikanen, kan evenmin geloof gehecht worden aan uw daaruit voortvloeiende problemen met de Taliban. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u beweerde dat onder andere Noor Akbar, de lokale leider van de Taliban, naar u op zoek was en zijn manschappen ertoe aanzette om actie tegen u te ondernemen (CGVS, p. 16). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat Noor Akbar in december 2009 om het leven kwam bij een luchtaanval in het district Watapur uitgevoerd door de ISAF-troepen. Bijgevolg is het onmogelijk dat hij nog verantwoordelijk zou zijn voor uw beweerde problemen met de Taliban, die volgens uw verklaringen in september 2010 begonnen zijn; tien maanden na de dood van Noor Akbar. Toen u met deze informatie werd geconfronteerd, beweerde u dat Noor Akbar nog steeds in leven was toen u Afghanistan verliet. U verklaarde dat hij verantwoordelijk was voor de ontvoering van Haji Ghulam Nabi, het districthoofd van Chawkai, in de zomer van 2010 (CGVS, p. 16). Over deze ontvoering werd informatie teruggevonden, maar nergens werd vermeld dat Noor Akbar er iets mee te maken had. Uw verklaringen ter zake zijn dan ook van aard de geloofwaardigheid van uw relaas verder te ondermijnen.

De door u neergelegde (dreig)brieven van de Taliban en de foto's die luidens uw verklaringen genomen werden nabij het Amerikaanse hoofdkwartier in Nangarhar (CGVS, p. 20), zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Dergelijke documenten hebben immers slechts een bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit de door u voorgelegde foto's niet dat u op het ogenblik waarop deze foto's genomen werden aan het tolken was, laat staan dat u tolkte voor Amerikaanse militairen. Uit deze foto's blijkt louter dat u op een niet nader te bepalen plaats en tijdstip een gesprek had met enkele zwaar bewapende buitenlanders, die duidelijk geen militairen zijn maar leden van een zogenaamd privaat beveiligingsbedrijf (Private Military Company). Deze foto's zijn derhalve geenszins van aard uw beweerde tewerkstelling door de Amerikaanse militaire troepen in Afghanistan te staven.

De overige door u neergelegde documenten, i.e. uw Taskara en het verzendingsbewijs uit Afghanistan, kunnen die beoordeling evenmin wijzigen daar ze enkel betrekking hebben op uw identiteit en contacten in Afghanistan, die in deze beslissing niet onmiddellijk ter discussie staan.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie weerhouden worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Watapur te ontlopen. In dit verband dient er vooreerst op gewezen te worden dat u

een succesvol handelaar in edelstenen blijkt te zijn, in die mate zelfs dat u dankzij de opbrengst van uw handelsactiviteiten in staat was 22.000 US dollar te betalen voor uw reis naar België (CGVS, p. 7, 19 en 21). Gevraagd of u zich, mede gelet op uw voorspoedige financiële situatie en bewezen capaciteiten om een zakennetwerk uit te bouwen en te onderhouden, niet in Kabul kon vestigen teneinde verdere problemen te vermijden, gaf u louter aan vanwege uw activiteiten voor de Amerikaanse troepen overal in Afghanistan persoonlijk gezocht te worden door de Taliban (CGVS, p. 14 en 20). Zoals reeds vermeld kan echter geen geloof gehecht worden aan uw beweerde tewerkstelling door de Amerikanen noch aan uw vermeende problemen met de Taliban. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen (her)vestigen. Bijgevolg kan in casu de situatie in Kabul bekeken worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul en rekening houdende met uw persoonlijke situatie, meer in het bijzonder uw financiële situatie als handelaar in edelstenen en bewezen capaciteiten om een zakennetwerk uit te bouwen en te onderhouden, ben ik dan ook van oordeel dat Kabul in uw hoofde een redelijk intern hervestigingssalternatief biedt conform art. 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheid- en vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk

bestuur, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing in elk geval niet afdoende wordt gemotiveerd vermits hij verschillende documenten bijbracht en zijn identiteit niet in vraag wordt gesteld. Verzoeker stelt dat hij niet ondervraagd is over de naam van de basis die hij kende als Honker Miracle, en die in de volksmond zo genoemd werd en door de sluiting van andere basissen in de buurt zowel een COP ('Combat Outpost') als FOB ('Forward Operating Base') is. Hij vervolgt dat ook de bijgebrachte foto's verkeerd geïnterpreteerd werden door verweerder aangezien hij duidelijk vermeld heeft dat hij werkzaam was voor Amerikanen, maar niet voor militairen, waardoor de foto's geenszins zijn verklaringen ondermijnen. Volgens verzoeker wordt de authenticiteit van de waarschuwings- en dreigbrief van de Taliban bovendien niet betwist en blijkt hieruit dat hij in het vizier staat van de Taliban. Hij is van oordeel dat verweerder deze stukken zonder enige motivering van tafel heeft geveegd, terwijl ze in vergelijking met de bijgebrachte attesten van de werkgever een groter belang hebben in het kader van zijn asielaanvraag. Verzoeker verwijst nog naar arrest nr. 173.899 van de Raad van State waarin werd geoordeeld dat het CGVS zijn motivatieplicht schond.

Omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat er evenmin wordt gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking zou komen voor de status van subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit de provincie Kunar, wat niet wordt betwist door de verwerende partij. Onder verwijzing naar UNHCR '*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers for Afghanistan*' stelt hij dat de situatie in de provincie Kunar gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Hij vervolgt dat uit de bijgebrachte stukken blijkt dat hij wel degelijk doodsbedreigingen heeft ontvangen en in het geciteerde rapport wordt benadrukt dat doodsbedreigingen mee in overweging moeten genomen worden om te beslissen dat een asielzoeker nood heeft aan internationale bescherming. Volgens verzoeker kan hij niet zomaar verhuizen naar Kabul omdat de media vol staat van bomaanslagen in de Afghaanse hoofdstad en wordt hij door zijn profiel als vertaler voor de Amerikanen meteen gemerkt als spion en '*high profile target*'. Ten slotte stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn familiale situatie en niet alle punten van een redelijke alternatieve relocatie zijn onderzocht.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingsstukken: fotokopies van de neergelegde documenten bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (taskara, attest van werkgever M.C.C. en werkgever D.C.I., foto's, waarschuwings- en dreigbrief van Taliban) een verklaring van de districtsraad Watapur met vrije vertaling, een index van krantenartikels over Afghanistan van de website NOS Nieuws, een uittreksel uit het rapport 'UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan' dd. 17 december 2010.

Ter terechtzitting legt verzoeker een '*Daily Security Brief: June 29, 2011*' neer. Dit stuk wordt per aangetekend schrijven van 6 februari 2012 nogmaals overgemaakt.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) een aantal bedenkingen dienen te worden gemaakt omtrent de neergelegde documenten, aangezien dezelfde spellingsfout terugkeert in zijn verklaringen en in de door verschillende instanties onafhankelijk van elkaar afgeleverde attesten, wat erop wijst dat hij het Commissariaat-generaal moedwillig heeft proberen te misleiden betreffende zijn beweerde tewerkstelling bij beide instanties, (ii) zijn verklaringen over zijn werk op de Amerikaanse basis in Watapur dermate vaag en gebrekkig zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn werk als tolk nog verder ondermijnen, (iii) het opvallend is dat hij er evenmin van op de hoogte was dat er vanuit COP Honaker Miracle een radiostation opereert, (iv) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde tewerkstelling door de Amerikanen, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn daaruit voortvloeiende problemen met de Taliban, waarbij nog dient opgemerkt te worden dat Noor Akbar waarvan hij beweert dat hij op zoek naar hem was, reeds in december 2009 om het leven kwam, (v) de neergelegde (dreig)brieven van de Taliban en de foto's niet van aard zijn om voorgaande vaststellingen te wijzigen en zijn taskara en het verzendingsbewijs uit Afghanistan die beoordeling evenmin kunnen wijzigen, (vi) er dient opgemerkt te worden dat hij geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Watapur te ontlopen en (vii) na grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is en de commissaris-generaal derhalve van oordeel is dat Kabul in verzoekers hoofde een redelijk intern hervestigingsalternatief biedt conform artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 november 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad wijst er in eerste instantie op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De bewijslast rust in beginsel bij de asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4.1. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker over zijn werk op de Amerikaanse basis zeer vage en gebrekkige verklaringen heeft afgelegd en dat bovendien in het bijgebrachte attest de naam van de basis verkeerd is. Met de bewering dat hij de basis enkel kende als Honker Miracle en deze in de volksmond zo genoemd werd, slaagt hij er niet in aan te tonen waarom deze officiële naam eveneens gebruikt wordt op een document dat zou moeten uitgaan van een officiële instantie, met name *'Department of Defense Coalition Joint Task COP Honker Miracle (Watapoor) Kunar Afghanistan'*, ondertekend door S.R.C. SSG, USA. Dit klemt des te meer nu de Raad bijkomend vaststelt dat de authenticiteit van het document verder wordt aangetast door de spelfouten in dit document dat afkomstig zou zijn van een verantwoordelijke uit de USA. In het eveneens ongedateerde attest van Mubariz Construction Company, de werkgever bij wie verzoeker werkte voor hij aan de slag ging bij de Amerikanen, wordt de naam van de basis eveneens foutief weergegeven en is er sprake van de "FOB Honker Miracle" basis. Dat de basis Honaker Miracle zowel COP als FOB is, is een blote bewering die door verzoeker met geen enkel objectief gegeven wordt gestaafd. Bijgevolg kan deze blote bewering de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waarin verschillende artikels sprake is van de COP Honaker Miracle basis niet ontkrachten. Gelet op deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat deze attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als begin van bewijs voor verzoekers beweerde tewerkstelling aldaar.

Waar hij voorts nog betoogt dat de bijgebrachte foto's verkeerd geïnterpreteerd zijn omdat verzoeker werkte voor Dyn Corp International, een *'private security company'*, kan slechts worden vastgesteld dat dit geenszins blijkt uit het gehoorverslag. Verzoeker haalt er immers aan dat het team waarvoor hij werkte werd afgekort als DCI, maar maakte geen gewag van een *'private security company'* (gehoorverslag, p. 10). Hoe dan ook, zoals de commissaris-generaal terecht aanhaalt in de bestreden beslissing, uit de foto's blijkt louter dat verzoeker op een niet nader te bepalen plaats en tijdstip een gesprek had met enkele zwaar bewapende buitenlanders zodat ook deze foto's niet van dien aard zijn

om de beweerdte tewerkstelling door de Amerikaanse militaire troepen/Amerikanen in Afghanistan te staven.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de overige motieven met betrekking tot zijn beweerdte tewerkstelling voor de Amerikanen in voorliggend verzoekschrift niet betwist. Dat zijn verklaringen dermate vaag en gebrekkig zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn werk als tolk nog verder ondermijnen, hij slechts één volledige naam van zijn collega's kan herinneren en evenmin op de hoogte was dat er vanuit COP Honaker Miracle een bekend radiostation opereert, wordt derhalve integraal hernomen en bevestigd door de Raad.

2.4.2. Met betrekking tot de waarschuwings- en dreigbrief van de Taliban stelt verzoeker ten onrechte dat de authenticiteit of de bewijskracht van deze brieven niet wordt betwist. Immers, gelet op het feit dat verzoekers tewerkstelling voor de Amerikanen ongeloofwaardig is, kan evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende problemen met de Taliban en bijgevolg de waarschuwings- en dreigbrief. De Raad constateert verzoeker zijn relaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten niet in het minst aannemelijk maakt zodat geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan de waarschuwings- en dreigbrief van de Taliban. Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas.

Zo verzoeker betoogt dat verweerder de voorgelegde stukken zonder enige motivering van tafel zou hebben geveegd, kan hij derhalve niet worden bijgetreden. Er dient in dit verband eveneens te worden herhaald dat de bijgebrachte tewerkstellingsattesten niet alleen worden geweigerd omwille van spellingsfouten, maar tevens omdat verzoekers verklaringen hieromtrent niet in het minst geloofwaardig, coherent of plausibel zijn, wat door hem niet wordt weerlegd.

2.4.3. Waar verzoeker thans een "*Daily Security Brief: June 29, 2011*" voorlegt om te bewijzen dat de Noor Akbar de lokale Talibancommandant die hem naar het leven niet gedood werd in 2009, in tegenstelling tot wat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt, kan hij de Raad niet overtuigen. In de landeninformatie stuk 12, nr. 5 wordt melding gemaakt van het overlijden van "*Noor Akbar, a regional Taliban commander*" tijdens een aanval op 7 december 2009 terwijl in het thans ingediende stuk weliswaar sprake is van een naamgenoot doch met de functie van "*district police chief*".

2.4.4. De Raad wijst er op dat aan het nieuwe document dat thans door verzoeker wordt bijgebracht, met name volgens de vrije vertaling een stuk afkomstig van de 'Islamic Republic of Afghanistan Kunar Province District Watapur', evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend. Vooreerst gaat het om een fotokopie, waarover algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Bovendien gaat het stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, maar louter van een officieuze vertaling waarbij de stempels met data en handtekeningen niet vertaald zijn. Ook met betrekking tot dit document geldt dat het – om enige bewijskracht te hebben – dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat gelet op bovenstaande vaststellingen niet het geval is.

2.5. In de mate verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, dient te worden benadrukt dat iedere asielaanvraag individueel moet worden onderzocht. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal niet op basis van één vastgestelde tegenstrijdigheid tot de conclusie van ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag is gekomen.

2.6. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève te toetsen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

2.7. Verzoekers bewering dat niet wordt gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, mist feitelijke grondslag. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Er kan echter niet nuttig worden verwezen naar de voetnoot van het UNHCR rapport met betrekking tot doodsbedreigingen aangezien naar aanleiding van het onderzoek van de vluchtelingenstatus reeds werd vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is en hij zijn profiel van vertaler voor de Amerikanen niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Waar verzoeker voorts aanvoert dat zijn afkomst uit de provincie Kunar niet wordt betwist en de situatie wordt gekenmerkt als een situatie van veralgemeend geweld, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en dat daaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. In casu haalde verzoeker immers geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen.

2.8.2. De Raad benadrukt te dezen dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen EHRM (zie ook: *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaard daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.8.3. Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen noch voert hij enig element aan waaruit blijkt dat Kabul niet toegankelijk zou zijn.

Zo verzoeker nog stelt dat geen rekening wordt gehouden met zijn familiale situatie, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij tijdens het gehoor niets heeft aangegeven over zijn familie, zelfs wanneer de uitdrukkelijke vraag gesteld werd waarom hij niet naar Kabul ging (gehoorverslag, p. 20). Bovendien verwijt hij de commissaris-generaal hem niet te hebben ondervraagd, doch laat hij in het kader van de huidige procedure na uit te werken op welke wijze zijn familiale situatie hem zou beletten zich in Kabul te vestigen. Mede gelet op het feit dat verzoeker verklaarde een succesvol handelaar in edelstenen te zijn, kan niet worden ingezien hoe het voor hem onmogelijk of onredelijk zou zijn zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.

2.8.4. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient te worden gewezen op het volgende. Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat uit de richtlijn van UNHCR, waarop de aan het administratief dossier gevoegde "*Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul"*", (update

van 24 augustus 2011) onder andere steunt, blijkt dat er in Afghanistan een intern vluchtalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR 'Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan' van 17 december 2010, p. 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de verwerende partij blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009 (SRB, p. 19). Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamijan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggelopen (SRB, p. 21). Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar Khan.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat in voorliggend verzoekschrift de informatie van de SRB niet wordt ontkracht met de stelling dat de media vol staat van bomaanslagen in de Afghaanse hoofdstad, kan niet worden aangenomen dat verzoeker in Kabul louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden landen van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van

het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS